

РЕШЕНИЕ

№ 7211

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав,
в публично заседание на 25.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Радостин Радков

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **224** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 216, ал.6, във вр. с чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Й. Ч. Г., от [населено място], [улица], ет. 3, ап. 5, срещу Заповед № ДК-10-ЮЗР-164/27.12.2010 г. на Началника на РДНСК – Югозападен район, с която е отхвърлена жалбата от 17.07.2009 г. като недопустима в частта срещу Разрешение за строеж /РС/ № 290/01.12.1994 г. и архитектурен и инвестиционен проект от 30.07.2003 г.; отхвърлена е като неоснователна в частта за обявяване на нищожност на РС №410/23.07.2002г. и е отхвърлена като недопустима в частта срещу законосъобразността на РС №410/23.07.2002 г., издадени от Главния архитект на С.. Твърди се, че заповедта е нищожна, неправилна, незаконосъобразна и необоснована, издадена при съществено нарушение на ЗУТ и чл. 149, ал. 5 от АПК. Навеждат се доводи за нищожност на разрешенията за строеж и съответните архитектурни и инвестиционни проекти към тях. В съдебно заседание жалбоподателя, лично и чрез адв. М., претендира присъждане на разноските по делото.

Ответникът – Началника на РДНСК – Югозападен район, представляван от юрисконсулт П., оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна, Главен архитект на Столична община, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна, С. К. Й., чрез адв. Б., счита жалбата за неоснователна.

Заинтересованата страна, К. А. Г. - П., чрез пълномощника си А. С., счита жалбата за неоснователна.

Заинтересованите страни, П. К. Й., М. Й. Й., О. С. П., О. А. Г. и М. А. Г., не изразяват становище.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С нотариален акт №165, том Х., дело № 6945/30.03.94 г. (л. 210) за учредяване на право на строеж срещу задължение за построяване на жилища и гаражи, К. С. Й., С. К. Й., Надежда Д. Й., Й. С. Й. и К. А. Г. – П., като съсобственици на цялото дворно място, с площ от 250 кв.м., УПИ Х-448, кв. 126, м. „Л.” III част по плана на [населено място], [улица] от една страна, учредяват взаимно и безвъзмездно право на строеж на А. С. В. срещу задължение за построяване на обекти в четириетажна жилищна сграда с гаражи, като за К. С. Й. и Надежда Д. Й. – Апартамент № 3 и Гараж № 5, за С. К. Й. – Апартамент № 4 и Гараж № 4, за Й. С. Й. – Апартамент № 6 и Гараж № 3 и за К. А. Г. – П. – Апартамент № 5 и Складово помещение.

Въз основа на одобрени инвестиционни проекти от 28.11.1994 г. от У. – СО е издадено РС № 290/01.12.1994 г. от Началник управление „Архитектура и благоустройство” – СО на името на К. С. Й., С. К. Й., Надежда Д. Й., Й. С. Й., К. А. Г. – П. и А. С. В..

С нотариален акт за продажба на право на строеж № 31, том L., дело № 10548/15.06.1995 г. (л. 166), А. С. В. е продал на Р. П. Начева правото на строеж в предвидената за построяване четириетажна сграда с гаражи в УПИ Х-448, кв. 126, м. „Л.” III част по плана на [населено място], [улица], за построяване на Апартамент № 1, със застроена площ 92,91 кв.м., заедно с мазе № 7, ведно с 8,68% ид.ч. от общите части. С нот. акт № 169, том L., дело № 15410/24.08.1995 г. (л. 167), Р. П. Начева е продала цитираното право на строеж на Й. Ч. Г.. С нот. акт за дарение на право на строеж № 32, том L., дело № 12355/28.05.1997 г. (л. 168), Й. Ч. Г. е дарил на майка си В. Ч. Г. правото на строеж на Апартамент № 1, мазе № 7 и 8,68% ид. ч. С нот. акт за дарение на право на строеж № 113, том I, рег. № 2090, дело № 92/14.03.2002 г. (л. 169), с който В. Й. Г. е дарила на сина си Й. Ч. Г. посоченото в предходните три нотариални акта право на строеж.

С решение по гр. д. № 827/2000 г. (л. 171), по искова молба на К. С. Й., С. К. Й., Надежда Д. Й., Й. С. Й., К. А. Г. – П., Софийски районен съд е развалил сключения Договор за учредяване на право на строеж срещу задължение за построяване на жилищна сграда и гаражи, Нотариален акт № 165, том Х., н.д. № 6945/94 г., с който К. С. Й., Надежда Д. Й., Й. С. Й., К. А. Г. – П. учредяват Правото на строеж на А. С. В. за изграждането на четириетажна жилищна сграда и гаражи.

Главния архитект на С. е издал РС № 410/23.07.2002 г. (л. 182), на К. С. Й., С. К. Й., Надежда Д. Й., Й. С. Й., К. А. Г. - П., съгласно одобрени инвестиционни проекти на 22.07.2002 г. от СО – Д., за строеж на „Жилищна сграда” в УПИ IV- 448, кв. 126, м. „Л.”, с административен адрес: [улица].

С нотариален акт №093, том V, рег.№31394, дело №827/03.11.2003г. (л. 173) за учредяване право на строеж върху недвижим имот, В. Г. Й. и М. Й. Й., като съсобственици на 30.13% идеални части от дворно място, цялото с площ 250 кв.м., УПИ Х-448, кв. 126, м. „Л.” III част по плана на [населено място], [улица] с нотариален акт № 095, том V, рег. № 31427, дело № 829/03.11.2003 г. (л. 176) за продажба на право на строеж върху недвижим имот, К. С. Й., Надежда Д. Й., С. К. Й.

и К. А. Г. - П., като съсобственици на 69.87% идеални части от дворно място, цялото с площ 250 кв.м., УПИ Х-448, кв. 126, м. „Л.” III част по плана на [населено място], [улица], учредяват на [фирма] право на строеж за построяване на обекти в монолитна жилищна сграда, съобразно архитектурен проект, одобрен от СО – Д. на 30.07.2003 г., както следва: Офис №1, Апартамент №1, Апартамент №5, Апартамент №9, Апартамент №10, Апартамент №11, Гараж №3, Гараж №4, Апартамент №7, Гараж №2 и Апартамент №6. Със същите нотариални актове, жалбоподателите се легитимират като собственици на апартаменти № 1, 5, 6, 7, 9, 10, 11, гараж № 2, 3, 4 и офис № 1 от сградата.

На 03.07.2003 г. е постъпило искане от С. К. Й. за преустройство – преработка на етажи 1, 2, 3 и 4 (л. 61), одобрена на 30.07.2003 г., но без данни за отразяване със забележка в РС №410/ 23.07.2002 г. С декларация от 03.07.2003 г. (л. 60), относно проект за преработка, Ж. К., в качеството му на представляващ дружество [фирма] е декларирал, че за обект жилищна сграда „М.” № 9, няма неприключили преписки в ДНСК или общинска администрация за нарушаване на ЗУТ, не е започната предвидената преработка и с преработката не се засягат общи части.

Въз основа на постъпила на жалба вх. № ТК-94-Й-8/03.12.2003 Г. и от 11.12.2003 г. (л. 146, л. 151), с която Г. е поискал отмяна или алтернативно, допълване на РС № 410/23.10.2002 г., Главния архитект на С. е издал заповед РД-09-653/19.12.2003 г. (л. 144) за допускане поправка на очевидна фактическа грешка в РС № 410/23.10.2002 г. на Главния архитект на С..

Със заповед на началника на СРДНСК № 10 от 06.01.2004 г. (л. 200), във вр. с КА № КС-053/21.11.2003г., е наредено да се спре изпълнението на всички видове СМР на строеж „Жилищна сграда”, находящ се на [улица], като считано от 15.01.2004 г. е забранен достъпа до строежа.

Със заповед № РД-09-50-80/09.02.2004 г. на Главния архитект на С. (л. 136) е отказано допълване на РС №410/23.10.2002 г. на Главния архитект на С. и е отменил одобреният на 28.01.2004 г. от Д. проект за преработка по молба на Ж. К., в качеството му на управител на [фирма], касаещ ап. 1 и ап. 4, ет. 1, с мотив, че проектът-преработка е одобрен в противоречие на чл. 148, ал. 7 и 8 от ЗУТ.

Със заповед № РД-14-315/24.07.2007 г. на зам. началника на ДНСК (л.324) е наредено премахване на незаконен строеж „Апартамент № 1” в жилищна сграда на [улица]. С решение от 22.01.2009 г. по АД №5150/2007г. на АССГ (л. 85), оставено в сила с решение №9700/ 15.07.2009 г. по АД № 4243/2009г. на ВАС (л. 82), заповедта е отменена по жалба на „Пламя – 92 – К., Й. – С-ИЕ” СД.

По жалба вх. №13200/17.07.2009г., с която Й. Г. е оспорил разрешение за строеж № 410/2002 г. на Главния архитект на С., е образувано АД №5059/2009 г. по описа на АССГ. С определение от 21.07.2009г. (л. 195), производството по делото е прекратено, а жалбата е изпратена по подведомственост на СРДНСК, за разглеждане по реда на чл. 216, ал. 2 от ЗУТ. Със Заповед № ДК-10-ЮЗР-164/27.12.2010г. (л. 47), Началника на РДНСК – Югозападен район е отхвърлил жалбата от 17.07.2009г. като недопустима в частта срещу Разрешение за строеж /РС/ № 290/01.12.1994г. и архитектурен и инвестиционен проект от 30.07.2003г.; като неоснователна в частта за обявяване на нищожност на РС № 410/23.07.2002г. и като недопустима в частта срещу законосъобразността на РС № 410/23.07.2002 г., издадени от Главния архитект на С.. Жалбата срещу нея е входирана с №ЮЗР10-140-00-041 на 07.01.2011г., чрез административния орган до АССГ.

По делото е изпълнена и приета СТЕ (л. 583) от вещите лица арх. Р. П. Ч. и арх. Х. П. Г., която се оспорва от адв. М. в частта, с която се прави заключение, че утвърдените корекции с печат на Д „АГ” са невалидни и че има неидентифицирани подписи за утвърждаване на графичната част, както и че на ет. 1 съществува само един обект с площ 177 кв.м. Съдът възприема заключението на експертизата, както следва:

- предмет на нот. актове № 31/1995 г., № 169/1995 г. и № 32/1997 г., апартамент № 1, намиращ се на първия етаж в жилищна сграда е със застроена площ 92.91 кв.м., състоящ се от: две спални, дневна, столова, кухненски бокс и други сервизни помещения. В одобрените проекти от 1994 г. по РС № 290/1994 г., на първия етаж има апартамент с площ от 177 кв. м. по данни от графичната част на проекта и 178.17 кв. м., по данни от обяснителната записка;

- в одобрените проекти от 1994 г. със запис в печата за одобряване „с корекции” и направени на ръка такива, е дописано „разпределение на I ет. 2.50”, като върху ап. 3 е дописан ап. 1, със застроена площ 92.91 кв. м., съгласно таблицата, разположена в горния десен ъгъл на чертеж 5/12. За вписаните в печата на Д „АГ” корекции, извършени на ръка в посочените чертежи 5/12 и 2/12, отсъстват коректни книжа, удостоверяващи по чие искане е извършена корекция, същата санкционирана ли е от компетентния орган в необходимата писмена форма, от кого е направена корекцията и защо е отразена само в архитектурната част на работния проект;

- мазе №7, с площ 4.08 кв.м. е посочено в таблицата към графичната част на проекта, горен десен ъгъл на чертежа. Измерено графично, действителната площ на мазе № 7 възлиза на 4.40 кв.м., като същото е формирало площта си при нанесената корекция в чертеж 2/12 и състояща се в разделяне на първоначалната площ на мазе № 7 на две мазета и мазета № 7 и 8.

От разпита на вещите лица в съдебно заседание (л. 590) още се установява, че по първоначалния проект, преди корекциите, на 3 етаж апартаментите са два, а на 1 етаж един. След като с корекциите е записано, че етаж 3 се отнася и за етаж 1, то би трябвало за етаж 1 да отпадне графичната част на плана, което не е станало.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество е частично ОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Началник Р. Югозападен район, в чийто териториален обхват попада и [населено място], т.е. в пределите на неговата власт и в предвидената от чл. 59 от АПК форма и съдържание. При издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения и е приложен правилно материалният закон, в частта, с която е отхвърлена жалбата от 17.07.2009 г. като недопустима в частта срещу Разрешение за строеж /РС/ № 290/01.12.1994г. издадено от Главния архитект на С. и архитектурен и инвестиционен проект от 30.07.2003г. В производството по чл. 216 от ЗУТ началникът на РДНСК има правомощия с мотивирана заповед да се произнесе по основателността на жалбата след преценка за нейната допустимост като отмени изцяло или отчасти обжалвания акт или отхвърли жалбата като остави в сила този акт.

По отношение на първата точка от Заповед № ДК-10-ЮЗР-164/27.12.2010 г. на Началника на РДНСК – Югозападен район, а именно тази, с която е отхвърлена

жалбата на Й. Г. срещу РС №290/01.12.1994г., видно от доказателствата по делото, към датата на издаване на процесното разрешение за строеж 01.12.1994 г., собственици на дворно място, с площ от 250 кв.м., УПИ Х-448, кв. 126, м. „Л.” III част по плана на [населено място], [улица], са били лицата К. С. Й., С. К. Й., Надежда Д. Й., Й. С. Й., К. А. Г. – П. и А. С. В., в полза, на които е издадено това разрешение. Към датата на издаване на процесното разрешение за строеж, жалбоподателя не попада в лимитирания кръг лица по чл. 226, ал. 1 от Правилника за прилагана на Закона за териториално и селищно устройство /ППЗТСУ отм., в редакция му ДВ, бр. 53/10.07.1987г./, които по аргумент от същата разпоредба се явяват заинтересовани страни и имат право на жалба срещу разрешенията за строеж. Заинтересувани лица са собствениците и носителите на ограничени вещни права в поземления имот. От анализа на приетите по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателя не е нито собственик, нито носител на ограничени вещни права в поземления имот, за който се разрешава строителството с оспореното разрешение и няма право да строи в този имот по силата на специален закон. За първи път той се легитимира като собственик с нот. акт №169, том L., дело № 15410/ 24.08.1995г. (л. 167), с който Р. П. Начева му е продала правото си на строеж в предвидената за построяване четириетажна сграда с гаражи в УПИ Х-448, кв. 126, м. „Л.” III част по плана на [населено място], [улица], за построяване на Апартамент № 1, със застроена площ 92,91 кв.м., заедно с мазе № 7, ведно с 8,68% ид.ч. от общите части. Въз основа на изложеното, административния орган правилно е преценил за недопустимо и безпредметно възражението на жалбоподателя, макар и на друго основание.

По отношение на т. 2 от Заповед № ДК-10-ЮЗР-164/27.12.2010г. на Началника на РДНСК – Югозападен район, административния орган е приел правилно, че жалбата на Г. се явява недопустима. Инвестиционният проект не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 214 от ЗУТ. Съгласно тази разпоредба, ИАА по ЗУТ са: т. 1. актовете за устройство на територията по чл. 1, отказите за издаване на такива актове и административните актове за отмяна или оставяне в сила на актове, издадени по административен ред, с които се създават права или задължения или се засягат права или законни интереси на отделни физически или юридически лица, независимо дали са посочени като адресати; т. 2. актовете по т. 1, издадени от Дирекцията за национален строителен контрол, от кметовете на райони и кметства, от главните архитекти и други овластени длъжностни лица в областните, общинските и районните администрации; т. 3. актовете за спиране, за забрана на ползването и за премахване на незаконни строежи. Инвестиционният проект подлежи на съгласуване и одобряване съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от ЗУТ и е основание за издаване на РС, като е неразделна част от него. Съгласно нормата на чл. 216, ал. 1, т. 2 от ЗУТ, разрешенията за строеж, ведно със съгласуваните и одобрени инвестиционни проекти се обжалват пред началника на съответната РДНСК. Ето защо, архитектурен и инвестиционен проект от 30.07.2003г., не подлежи на самостоятелно обжалване, а също така и не подлежи на обжалване заедно с РС №290/01.12.1994г., тъй като цитираното разрешение за строеж, предхожда датата на инвестиционния проект.

Заповед № ДК-10-ЮЗР-164/27.12.2010г. на Началника на РДНСК – Югозападен район в частта по пункт 3, с която се отхвърля жалбата срещу РС № 410/23.07.2002г., издадено от Главния архитект на С., е незаконосъобразна. От разпоредбата на чл. 216 във вр. с чл. 215 от ЗУТ е

видно, че разрешенията за строеж на главните архитекти на общини не подлежат на пряк съдебен контрол пред административните съдилища. Същите подлежат на обжалване по отношение на тяхната законосъобразност пред началниците на РДНСК, а заповедите на началника на РДНСК се обжалват по реда на чл. 215 от ЗУТ пред административните съдилища по местонахождението на имота. Отгук следва, че съдебен контрол върху разрешение за строеж, ако не е реализиран административен контрол върху същото от съответния началник на РДНСК е недопустим. В настоящето производство, ЗУТ се явява специален закон по отношение на АПК, от което следва, че предметът на съдебен контрол се определя изцяло от тези специални разпоредби. В разпоредбата на чл. 216, ал. 5 от ЗУТ е разписано, че началника на РДНСК се произнася с мотивирана заповед по основателността на подадената жалба, след преценка на нейната допустимост. Съгласно императивната разпоредба на чл. 142 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. С оглед изложеното, в настоящето производство, по отношение на т. 3 от процесната заповед, началника на РДНСК – ЮЗР е следвало да преценява законосъобразността на РС№410/23.07.2002г., издадено от Главния архитект, към момента на издаването му. Началникът на РДНСК - ЮЗР, при издаването на Заповед № ДК-10-ЮЗР-164/27.12.2010г., неправилно е приел в мотивите на заповедта и е формирал извод, че жалбата на Й. Г., срещу РС № 410/23.07.2002 г. е просрочена. Както към датата на издаване на процесното разрешение за строеж, така и към датата на подаване на жалба срещу него пред РДНСК - ЮЗР, жалбоподателя попада в лимитирания кръг лица по чл. 149, ал. 2, т. 1 от ЗУТ, които се явяват заинтересовани страни и имат право на жалба срещу разрешенията за строеж. Заинтересувани лица са възложителят, собствениците и носителите на ограничени вещни права в поземления имот, лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на специален закон. От анализа на приетите по делото доказателства безспорно се установява, че въз основа нот. акт №169, том L., дело № 15410/24.08.1995г. (л. 167), жалбоподателя има качеството на носител на ограничени вещни права в поземления имот, за който се разрешава строителството с оспореното разрешение. Няма данни по делото, процесното разрешение за строеж да е съобщавано на жалбоподателя съобразно реда за съобщаване по ЗУТ, както и да са изчерпани всички способности за съобщаване на процесната заповед, включително и тези по реда на П. 4, ал. 1 от ДР на ЗУТ. Административния орган неправилно е преценил за недопустимо

възражението на жалбоподателя срещу разрешението за строеж. Освен изложеното дотук, съдът счита, че административния орган е следвало да се самосезира. Съгласно разпоредбата на чл. 156, ал. 1 от ЗУТ, издадените разрешения за строеж могат да се отменят по законосъобразност и при служебна проверка от органите на ДНСК в 14-дневен срок от уведомяването им по реда на чл. 149, ал. 5 от ЗУТ. Съобразно цитираната разпоредба, органите издали разрешение за строеж, уведомяват писмено съответните регионални дирекции за национален строителен контрол за издадените разрешения за строеж и изпращат копия от тях в 7-дневен срок от издаването им. Заповед РД-09-653/19.12.2003г., на Главния архитект на С. за допускане поправка на очевидна фактическа грешка в РС № 410/ 23.10.2002 г. на Главния архитект на С. е издадена въз основа на възражение вх. № ТК-94-Й-8/03.12.2003г. Възражението е адресирано до Началника на ДНСК, срещу РС №410/23.10.2002г. на Главния архитект на С. или алтернативно допълване на същото. Ето тук е следвало Главния архитект, като орган издал разрешението, на осн. чл. 149, ал. 5 да изпрати възражението на началника на РДНСК, който от своя страна да се самосезира и да извърши проверка, с оглед твърдяните във възражението обстоятелства.

Като е приел в т. 3 от процесната заповед, че жалбата на Г. е недопустима, началникът на РДНСК – Югозападен район не се е произнесъл по същество по жалбата. Не е изследвал наличието на материалноправните предпоставки за издаването на разрешение на строеж. При това положение, съдът не може да провери основателността на жалбата пред административния орган и е задължен да се ограничи с обсъждането на законовите предпоставки за допустимост на административното производство и в хипотеза, че приеме наличието на такива, то следва да върне административната преписка на органа за повторно произнасяне по същество, като изложи подробни фактически и правни основания при обосноваване на своето решение в административния акт.

От друга страна, в жалбата си до РДНСК, жалбоподателят е поискал алтернативно прогласяването на РС №410/23.10.2002г., издадено от Главния архитект на С., за нищожно. Неправилно началникът на РДНСК е приел в мотивите на заповедта и е формирал извод, че преценката дали един акт е нищожен се ограничава основно дотам, дали той е издаден от компетентен орган или не. Действително, некомпетентността на органа е основание, което винаги води до нищожност. Но нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. Един административен акт се преценява, дали е нищожен или незаконосъобразен, с оглед на

степената на допуснатия порок, като съответно се обявява за нищожен или се отменя като незаконосъобразен. Основанията за нищожност са тези водещи до незаконосъобразност на административния акт и посочени в чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени, до такава степен, че водят до невъзможност и недопустимост, актът да остане в правната действителност. Нищожен е този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен, а само създава правна привидност, че съществува. В настоящият случай, безспорно РС №410/23.10.2002г. е издадено от компетентен орган по чл.148, ал. 2 от ЗУТ, съгласно който разрешението за строеж се издава от главния архитект на общината. В случая обаче, административния орган е ограничил обхвата на изследване, като не е извършил преценка, дали при издаването на РС № 410/23.10.2002 г. са спазени всички материално и процесуалноправни разпоредби на специалния закон. Не е обсъдил спазването на всички законови предпоставки за издаване на разрешението за строеж, разписани в раздел III, Глава осма от ЗУТ. Не е обсъдено наличието на всички изискуеми документи, предхождащи и послужили за издаването на РС № 410/23.10.2002 г., както и процедурата по одобряване на инвестиционен проект, съгласно изискванията на раздел I и II от Глава осма от ЗУТ. При липса на мотиви в процесната заповед, досежно искането за прогласяване нищожност на РС №410/23.10.2002г., издадено от Главния архитект на С., то тя се явява незаконосъобразна в тази ѝ част, като постановена в противоречие с процесуалните правила.

С оглед изложените съображения, Заповед № ДК-10-ЮЗР-164/27.12.2010г. на Началника на РДНСК – Югозападен район, в частта и по т.3, следва да се отмени, като се върне административната преписка на ответника за ново разглеждане и произнасяне.

Съгласно правилата на процеса, с оглед неговия изход и представените доказателства, ответникът следва да заплати жалбоподателя, направените и поискани своевременно от него разноски по делото, съобразно уважената част от оспорването. Жалбоподателят е направил разноски по делото както следва: държавна такса в размер на 10 /тридесет/ лева, адвокатски хонорар в размер на 2000 /две хиляди/ лева и 400 /двеста/ лева възнаграждение за вещо лице. С оглед частичното уважаване на жалбата по т. 3 и отхвърлянето и по отношение на т. 1 и т. 2, разноските следва да бъдат в размер от 1/3 /една трета/ от общия им размер или 803 /осемстотин и три/ лева.

На ответника, с оглед частично отхвърлената жалба, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 2/3 /две трети/ от 150 /сто и

петдесет/ лева или 100 /сто/ лева, платимо от жалбоподателя.

Тъй като и двете страни дължат разноски, те следва да се изчислят след приспадане на дължимото юрисконсултско възнаграждение. Ето защо, разноските в полза на жалбоподателя следва да бъдат в размер на 703 /седемстотин и три/ лева.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд- София град, Първо отделение, 1-ви състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като **НЕОСНОВАТЕЛНО** оспорването на Й. Ч. Г., от [населено място], [улица], ет. 3, ап. 5, срещу Заповед № ДК-10-ЮЗР-164/27.12.2010 г. на Началника на РДНСК – Югозападен район, в частта, с която жалбата му срещу Разрешение за строеж №290/01.12.1994г. и срещу архитектурен и инвестиционен проект от 30.07.2003г., е отхвърлена като недопустима.

ОТМЕНЯ като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА** Заповед № ДК-10-ЮЗР-164 от 27.12.2010г. издадена от Началника на РДНСК – Югозападен район, в частта, с която се отхвърля като неоснователно искането на Й. Ч. Г. за прогласяване нищожност на Разрешение за строеж РС №410/ 23.07.2002г. издадено от Главния архитект на С. и в частта, с която е оставена без разглеждане като недопустима жалбата, срещу същото разрешение за строеж.

ВРЪЩА на Началника на РДНСК – Югозападен район делото във вид на преписка, за произнасяне по жалба на Й. Ч. Г., срещу Разрешение за строеж РС № 410/23.07.2002г., издадено от Главния архитект на С..

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол, **ДА ЗАПЛАТИ** на Й. Ч. Г., от [населено място], [улица], ет. 3, ап. 5 направените по делото разноски в размер на 703 /седемстотин и три/ лева.

Решението, на осн. чл. 215, ал. 7 от ЗУТ, е окончателно.

СЪДИЯ: